

Posudek vedoucí diplomové práce

Název práce: FILOSOFICKÁ REFLEXE PEDAGOGICKÉHO VLIVU DIGITÁLNÍCH A INFORMAČNÍCH TECHNOLOGIÍ SE ZVLÁŠTNÍM ZŘETELEM NA FENOMÉN TZV. DIGITÁLNÍ DEMENCE

Autor práce: Ing. Bc. Miroslav Staněk, Ph.D.

Obor studia: Pedagogika volného času

Posudek vypracovala: PhDr. Bc. Zuzana Svobodová, Ph.D.

Datum: 2. 5. 2016

Formální hodnocení:

Předložená diplomová práce splňuje požadavky na formální úpravu akademické práce. Rozsah práce činí 55 číslovaných stran do Závěru včetně (tj. po kontrole 93 normostran), bibliografie v práci použité literatury čítá 47 položek včetně cizojazyčných pramenů.

Při svém velmi pozorném čtení textu konstatuji jen drobné chyby, jejichž návrhy na opravu jsem zaznamenala do tištěné podoby práce, kterou jsem měla k dispozici. Jen v celé práci častější záměna spojovníku za pomlčku stojí zde za zmínku.

Jako doporučení pro případné další publikování navrhuji vyhledat možná opakování ve vlastním textu – sama jsem našla opakování na s. 18 a 27 (obojí se týká opakování v textu a zároveň na téže straně v poznámce pod čarou).

Obsahové hodnocení:

Oceňuji jasnou strukturu práce, srozumitelný způsob vyjadřování a celkově přehlednou myšlenkovou stavbu práce. Zejména pak si cením vlastního autorova hodnocení textů, které byly studujícímu doporučeny v průběhu psaní práce.

Zdá se mi, že kritika obhájců postmoderního myšlení míří v některých případech na výroky, které by kritizovaní ani nepřijali za vlastní – nepopírají „jakoukoli objektivitu“ ve smyslu „jakoukoli možnost ověřit pravdu“ či „jakoukoli pravdu“, ale ve smyslu odmítání „člověkem vlastnitelné a manipulovatelné p/Pravdy“ (např. k s. 26). Proto se tedy v některých případech radují ze současné plurality, která snad „otřese“, probudí člověka k metanoezi, k překročení z dosavadní struktury „placatého“ subjekt-objektového myšlení k myšlení s větší pokorou vůči bytí a realitě.

K na s. 17 zmíněnému předbíhání důležitosti neformální pedagogiky si dovoluji poznamenat, že se jedná již o antickou otázku, zda usilujeme vychovávat – vzdělávat ke svobodě, nebo k praktické užitečnosti (což v té době zastávali otroci). Na s. 18 by bylo možné užít a pracovat s termínem „transmisivní metody“ ve výuce. Na s. 21 k onomu „kde a jak“ si dovoluji připojit ještě podstatnější, ale již méně akterní vnímané „proč“ (trávíme čas). Na s. 25 je zmíněna „utilitární“ efektivita – o ní šlo také již Platónovi, ale nikoli o utilitaritu materiální, ale duchovní – spirituální, proto hovoří o péči o duši. Na s. 28 by bylo zapomenutím na Hérakleita a jeho následovníky, kteří kritizovali polymatheiu – mnohoznalectví, kdybychom o kritice kumulativity poznatků hovořili jako pouze o postmoderní. Na s. 48 k závěru kapitoly bych doporučovala případně promyslet situaci v posttotalitních zemích, kdy generace dnešních prarodičů vyrůstala v ideologicky řízené společnosti (ne-svobodně). Na s. 53 by bylo vhodné odkázat na některý z výskytů Patočkovy teorie o třech pohybech duše (v posledním odstavci).

Mnoho ze zde naznačených námětů na dotažení vlastního textu je možné vidět realizováno v samém Závěru práce.

Závěr:

Práce je cenným příspěvkem k základním otázkám po směřování výchovy a vzdělávání, autor tak svou prací projevils zainteresovanost pro studium na Teologické fakultě JU a podpořils zkoumání v oblasti filosofie výchovy.

Celou práci jsem četla velmi pozorně a se zaujetím. Velmi doporučuji autorovi zpracovat práci jako odborný článek pro některý z časopisů věnujících se výchově a vzdělávání.

Předloženou diplomovou práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnotit známkou: 1.

Otázky k obhajobě:

1) Pokuste se porovnat cíle „vzdělání“ (vz-dělat) a „výchovy“ (vy-chovat). K poznámce J. Sokola zmíněné na s. 52.

2) Jak reagují sociální média (odborníci, kteří je zakládají či inovují) na projev záměrné ne-reciprocity? Promýšlí tuto možnou strategii jedinců? (K tomu případně doporučuji studium E. Lévinase o výzvě k promýšlení ne-reciprocity v našem lidství.)

V Praze dne 2. 5. 2016

PhDr. Bc. Zuzana Svobodová, Ph.D.